

(Kort bemærkning).

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Stadig væk er det sådan – som jeg hører hr. Rasmus Prehn – at de udeståender, som hr. Rasmus Prehn føler der er, tror jeg, vi kan levere i morgen i stedet for at vente til oktober, for de tal findes og vurderingerne er gjort af Sundhedsstyrelsen. Der ligger en masse tiltag i de ting, som er i Sundhedsstyrelsens prognoser, men i allerhøjeste grad også i Speciallægekommisionens anbefalinger, som der er taget fat på. Det er jo her – kan man sige – det virkelig kan rykke, når vi taler om at få besat de vakante stillinger.

Så med det statistik- og prognosemateriale, der allerede ligger, tror jeg faktisk, det vil være muligt at tilfredsstille hr. Rasmus Prehn.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til videnskabsministeren og beder undervisningsministeren om at komme på talerstolen.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg skal kun føje til, at videnskabsministeren efter min mening ubestrideligt har ret i, at det forslag til vedtagelse ikke er rosende, det er konstaterende. Det er skrevet uden min medvirken, og det er forfattet af de tre ordførere, som står opført på forslaget.

Det eneste, man kan kalde ros, er konstateringen af, at der står en hel masse beløb på finansloven til gavn for den danske sundhedssektor, det er ubestrideligt, det er ikke ros, det er kendsgerninger.

Kl. 12.30

Resten er en opregning af alle de kapitler, som man også kunne finde i videnskabsministerens og min tale. Og hvis man sammenligner de emner, som hr. Bjarne Laustsen opremsede, og som vi skulle beskrive i debatten i dag, er videnskabsministerens og mit samlede problemkatalog jo betydeligt mere omfattende og de svar, vi har på problemerne, betydeligt mere dybtgående end dem, der er fremgået af hr. Rasmus Prehns og hr. Bjarne Laustsens indlæg i dag.

Så jeg synes, vi skal respektere hinanden. Vi har taget positivt imod forespørgslen, vi har taget den dybt alvorligt, vi har skrevet nogle grundige svartaler, der opremser alt det, vi gør, uden at rose os selv. Vi beskriver bare, hvad det er, vi gør, og også hvad vi vil gøre, og det synes jeg ikke vi behøver være så uenige om.

Hvis der var noget, vi glemte, så var det det, som fru Charlotte Fischer nævnte, nemlig mu-

ligheden for at afhjælpe personalemangel ved at anvende det, hun kaldte opgaveglidning, altså dette, at hvis nu nogle af lægernes opgaver kan overtages af sygeplejersker, så kan sygeplejerskerne måske til gengæld få friere hænder ved at lade nogle af deres opgaver glide videre til SOSU-assistenterne. Jeg skal ikke gentage hele argumentationen, men den er jo yderst relevant, for tankegangen indebærer, at man måske kan organisere sig ud af en del af den personalemangel, som vi alle frygter vil blive en kendsgerning, fordi der er rift om de unge, og fordi der vil blive flere ældre og færre unge.

Jeg kan forsikre hr. Bjarne Laustsen om, at vi fjerner adgangsbegrænsningen så langt, det er klogt, for vi skal jo også tænke på de tyndt befolkede egne. Hvis nu man optager alle på sygeplejerskoler i de store byer, kan det få konsekvenser for sygeplejerskeforsyningen i tyndere befolkede egne, men vi vil gå lige så langt, som hensynet til de tyndere befolkede egne tilsiger; det kan jeg garantere for, og det har jeg så sagt en gang til.

Med hensyn til lønvilkår kan vi ikke diskutere dem her.

Med hensyn til spørgsmålet om nydanskere har jeg bemærket, at der jo heldigvis er et område her, hvor mange nydanskere gerne vil ind, og hvor de gør meget god fyldest. Så temaet er relevant nok, og vi arbejder med det.

Da nu hr. Per Kaalund er kommet ind i salen, vil jeg ikke sige andet, end at jeg tror, at han kan bekræfte, at det i 1980'erne var Amdradsforeningens ønske, at vi ikke skulle uddanne flere. Når den daværende regering var nødt til at lytte til det, var det af nøjagtig den samme grund som i dag, nemlig at regeringen skal lytte til regionerne, fordi den dyreste del af lægeuddannelsen foregår ude på sygehusene, og der er ikke meget ved at uddanne cand. med.'er, hvis de ikke får den kliniske uddannelse. Så der er intet nyt, intet suspekt, sådan var det, og sådan er det.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Tak for svarene. Jeg er da glad for, at regeringen og ministeren tager positivt imod sådan en forespørgsel. Kunne det modsatte have været tilfældet? Nej, det ville da være mangel på respekt over for Folketinget, når man ønsker at diskutere et problem, som alle er enige om er megastort i dag; statsministeren tog det også med i sin nytårstale, vi kan da finde det frem, hvis ministeren ikke lige er klar over det.